

Az újságot olvasó Pék Pál

Egy kép Pék Pál levelesládájából: a költő, tanár cigarettázik, és újságot olvas 1965 egyik napján. Későbbi képein ikonikusan kalapban és pipázva jelenik meg, kevés cigarettás kép lapul a ládában.

Abban a korszakban, a mobiltelefonok, kábeltévék, a számítógépek magyarországi korszaka előtt, a napi- és hetilapok voltak a legfontosabb hírforrások. A napi vagy- hetilapban megjelenni verssel nagy jelentőséggel bírt, hiszen a legtöbben csak ott olvashatták a verseket. A napilapban való megjelenésnek volt egy sajátossága: sok olyan napilapfogyasztó kanizsai, zalaegerszegi is megismerhette a költő, esetünkben Pék Pál verseit, aki más olvasnivalót nem vett kezébe. A verset sem olvasta volna el, ha nem ismer rá a híres tanárra, ismerősre. Pék Pál estjein is érzékelhető volt ennek hatása: „Olvastalak a Zalában” bókolnak sokan ilyenkor az idősebbek közül. Pali egyszer megjegyezte: „és vajon értették is?”

A kötetek megjelenése vagy a Pannon Tükör szerkesztése idején (ami már a számítógépes korszakban született meg) már nem volt olyan súlya a Zalai Hírlapban való megjelenésnek számára, mint a költői pálya első bő évtizedében (1959 és 1984 között), ezt az is mutatja, hogy az akkori megjelenéseket eltette magának Pék Pál. Ahogy szaporodtak a megjelenések az irodalmi lapokban, úgy apadtak el a versközlések a Zalai Hírlapban, de a költészetnapai válogatásokban, és a Pék Pál kötetet megjelenései alkalmából készített interjúk mellett, mintegy illusztrációként, mindig megjelent egy-egy vers is.

Most egy olyan verset ajánlok az olvasó figyelmébe, mely több alkalommal is megjelent a Zalai Hírlapban (a „Zalában”), elsőként 1961. december 3-án. A vers a kiskanizsai kofákat említi, ahogy a Potyli hídján át a nagykanizsai piacról oromfala fehérre meszelt házaik felé mennek az estéli harangszóval.

Pék Pál ekkor 23 éves. Egy emberöltővel később már nem csak olvasott, de szerkesztett is újságot, Nagykanizsa rendszerváltáskori hetilapját.

PÉK PÁL:

Asszonyok

Estefelé a harangszóban úszva
lebegnek el az árnybabújt úton —
A nap tűzétől lángolva kigyúlva
a forró csend ül hajlott vállukon.

Fejükön kosárral jönnek lassan erre
a munka terhe szemükben lapul.
Rájuk zuhan az este tikkadt teste
s hajukban már csillag fénye gyűl.

Csak mennek némán át a patak hídján
belalják őket fehér házsorok —
Lelkük az álom szivárványos partján
mint tűz a szélben halkán fellobog.